

รู้หรือไม่รู้

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้ปัญหาคินะ

ถาม : ๑๕๕. การปฏิบัติอิงบริกรรม อิงนิมิต หรือไม่อิงบริกรรม ไม่อิงนิมิต หรือรูปแบบอื่นๆ

หลวงพ่ : คำถามนี้ยาวมาก เอาเริ่มต้นจากตรงนี้ที่เขาว่า...

ถาม : ผมมีความเข้าใจเสมอว่า คำสอนของพุทธศาสนา คือการอธิบายของคำว่าให้ หายขึ้นโดยประโยชน์ในการถาม และผมมีความคิดอีกอย่างหนึ่งว่า “ปัญญาของการฟัง และคิด ต้องควบคู่กับปัญญาจากการภาวนา” ผมจึงไม่ทิ้งส่วนใดส่วนหนึ่ง ผมคิดไปเอง หรือเปล่าครับ ผมรู้สึกว่ คำถามของคนอื่นเขา หลวงพ่ไม่ได้เน้นหนักเท่าคำถามของผมเลย

หลวงพ่ : ไซ้! เพราะคำถามเอ็งกวนใจ มันเป็นคำถามที่... เราารู้ว่ามันเป็นปัญหาที่ไม่ใช่เกิดจากการภาวนา แต่เป็นปัญหาที่เกิดจากการค้นคว้า แล้วมันก็มีความสงสัยนี้เนาะ

ถาม : เพราะความโง่เขลา และอวิชชาของผมมีมาก หลวงพ่เมตตาช่วยขุดมันด้วย ให้ผมเห็นชัดเจนยิ่งขึ้นในสิ่งที่ผมไม่เห็นหรือเปล่า อันนี้ผมคิดเอาเองครับ ที่ผ่านมาผม นำเทศนาของหลวงพ่มาฟังแล้วฟังอีก บางส่วนยังได้ใช้กับการปฏิบัติลุ่มๆ ดอนๆ ของผม คำถามอาจจะยาวไปเสียหน่อยนะครับ เพราะไม่ได้ถามนาน

ผมอยากทราบเรื่องการปฏิบัติในแต่ละสายกรรมฐานในประเทศไทย ใครจะว่าอย่างไรก็แล้วแต่เขา แต่สำหรับผมคือการศึกษาและปฏิบัติ ซึ่งผมได้ผ่านการปฏิบัติหลายๆ แบบมาแล้ว ผมให้ความเคารพทุกรูปแบบครับ

๑. สงสัยว่า ทำไมครูบาอาจารย์แต่ละท่านที่ผมได้เคยรู้จัก จึงมีคำสอนต่างกันในเรื่องบริกรรมและนิมิต
๒. เหตุใดครูบาอาจารย์บางกลุ่มบางท่าน ก็อิงนิมิตในการปฏิบัติ เพื่อพร้อม กับเจริญกรรมฐาน ซึ่งมักทำควบคู่กับคำบริกรรม
๓. เหตุใดครูบาอาจารย์บางท่านบางกลุ่ม ก็อิงการบริกรรมในการปฏิบัติ แต่ ..เน้นว่าไม่ต้องไปสนใจนิมิต
๔. เหตุใดครูบาอาจารย์บางท่านบางกลุ่ม ก็ไม่อิงบริกรรม ไม่อิงนิมิต ปฏิบัติ โดยการรับรู้กายใจเท่านั้น
๕. สมัยนี้ยังมีสิ่งที่ไม่ค่อยเคยเห็น แต่ก่อนครูบาอาจารย์บางกลุ่มบางท่าน ไม่อิงบริกรรม ไม่อิงนิมิต แต่มีการเปิดเสียงเพลงสวดมนต์ต่างๆ พร้อมกับการเคลื่อนไหวประกอบ
๖. การปฏิบัติต่างๆ อย่างนี้ไม่เหมือนกัน จะมีผลแตกต่างกันมากน้อยขนาดไหน และจะขึ้นอยู่กับอะไรบ้างครับ และผู้ที่ปฏิบัติ มีหลักการเลือกที่เหมาะสมอย่างไร อีกทั้งผู้ที่ปฏิบัติจะทราบได้อย่างไรว่า..

๑. บริกรรมใด มีคุณอย่างไร

๒. บริกรรมใดมีข้อควรระวังที่จะเข้าใจผิดๆ อย่างไร

๓. นิมิตใด มีคุณอย่างไร

๔. นิมิตใด มีข้อควรระวังที่จะเข้าใจผิดๆ อย่างไร

๕. ในรูปแบบที่หลากหลายแตกต่างกัน มีหลักการในการคัดกรองให้เหมาะสมของแต่ละคนจริงๆ อย่างไร

หลวงพ่อก : นี่ไงพูดถึงที่เขาถามว่า “ข้อ ๑ สงสัยว่า ทำไมครูบาอาจารย์แต่ละท่านที่ผมได้เคยรู้จัก มีคำสอนแตกต่างกันในเรื่องคำบริกรรมและนิมิต”

คำบริกรรมนะ... มี เมื่อก่อนเขาสอนให้กำหนดพุทโธ แล้วให้นึกเห็นรูปพระไปด้วย รูปพระพุทธรูปนี้ ให้นึกตั้งรูปพระพุทธรูปไว้นี่คือนิมิต แล้วก็บริกรรมพุทโธไปด้วยอย่างนี้ ! อย่างนี้ก็หมายถึงว่า ครูบาอาจารย์ท่านพยายามจะให้... มันเหมือนกับการสอนนี้มันสำคัญนะ จริงๆ แล้วครูบาอาจารย์บางกลุ่มบางท่าน

นี่คำว่า “บางกลุ่มบางท่าน” นี่คือเราไปเชื่อเอาสิ่งนั้นมาไง ถ้าเชื่อสิ่งนั้นมานะ อย่างเช่นหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราในสายของหลวงปู่มั่นส่วนใหญ่แล้วพุทโธ แต่หลวงปู่มั่นท่านสอนหลวงปู่อ่อน ท่านไม่ให้บริกรรมพุทโธ ในประวัติของหลวงปู่อ่อน ท่านใช้คำบริกรรมที่ยาวมาก เพราะว่าครูบาอาจารย์บางกลุ่มบางท่าน คำว่า “บางกลุ่มบางท่านนี่ คือต้องรู้ใจ ! ต้องรู้นะ”

เราจะบอกว่า “คำบริกรรมพุทโธ พุทโธ พุทโธ หรือมรณานุสติคือคิดถึงความตาย หรือสังฆานุสติ ทั้งหมดนี้เป็นคำบริกรรมเหมือนกัน”

แล้วพูดถึงคำบริกรรม เราจะเถียงกันว่าของใครผิดของใครถูกล่ะ คำบริกรรมนะ มันเหมือนกับเรานึกคำบริกรรม แต่คำบริกรรมนี้เป็นคำบริกรรมใหม่ๆ แต่ตัวจิตตัวพลังงาน ถ้าเราไม่นึกบริกรรม เห็นไหม ตัวพลังงานคือตัวจิต คำบริกรรม... พลังงานคือนึกถึงคำบริกรรม

เพราะพลังงานนี้มันส่งออก โดยสามัญสำนึกของความคิด โดยสัญชาตญาณของมนุษย์มันมีพลังงานคือตัวจิตกับความคิด ความคิดนี้มันมีของมันอยู่ ทีนี้เราเปลี่ยนความคิดมาอยู่ที่พุทโธ ัมโม สังโฆ คือคำบริกรรม

เราจะบอกว่าคำบริกรรมนี้นะ ต้องมีคำบริกรรม หลวงตาท่านบอกว่า “ต้องมีคำบริกรรม” หลวงปู่มั่นท่านบอกว่า “ต้องมีคำบริกรรม”

คำว่า “คำบริกรรม” นี้มันเปลี่ยนพลังงานไง มันเปลี่ยนพลังงานจากที่สามัญ
สำนึกที่เคยคิดเรื่องแล้วๆ ไป คิดแต่เรื่องธรรมชาติ คิดแต่เรื่องสุขเรื่องทุกข์นี้ ให้เปลี่ยน
มาคิดพุทโธ พุทโธ พุทโธ

ทีนี้คำว่าเปลี่ยนมาคิด คือมันจะคิดเรื่องอะไรก็ได้ใช่ไหม นี่คือคำบริกรรมไง
หลวงตาท่านจะเน้นว่า “คำบริกรรมต้องมี” แล้วหลวงตาท่านจะเน้นว่า “เราชอบพุทโธ..
เราชอบพุทโธ เราเลยสอนพุทโธ” แต่ความจริงนี้มันเป็นความเคารพ

ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรม... ฟังนะ “ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรม ท่านจะอ่อนน้อม
ต่อมตน” คำว่า “เราชอบพุทโธ เราชอบพุทโธ” ท่านใช้คำว่าชอบพุทโธ แต่ความจริงต้อง
บอกว่า

“หลวงตาท่านปฏิบัติได้ผลมาจากพุทโธ”

ท่านปฏิบัติตามหลวงปู่มันมานี่ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ แล้วท่านได้ผลมา แต่
เราจะพูดว่าพุทโธ หรือเราจะยกย่องพวกเราว่าพวกเราดีนี้ ส่วนใหญ่แล้วนะคนที่
เป็นธรรมเขาจะอ่อนน้อมต่อมตน เขาจะไม่พูดว่าตัวเองดีนะ

ฉะนั้นหลวงตาท่านจะบอกว่า “เราชอบพุทโธ เราเลยสอนว่าให้พุทโธ”

ทีนี้คำว่าพุทโธคือคำบริกรรม เห็นไหม คำบริกรรมก็คือคำบริกรรม แล้วที่ว่าต้อง
อิงนิมิต ต้องอิงบริกรรม... “คำว่าอิงนี้มันเป็นผลประโยชน์” มันเป็นผลประโยชน์คือว่า
ถ้าจิตเราไม่อิงอะไร คุณสืออย่างเช่นมือเรานี้สกปรก แล้วเราไม่ล้างด้วยน้ำสะอาด แล้วมือ
เราจะสะอาดได้ไหม

ความคิดเดิมของจิต คือสามัญสำนึกของคนนี้มันคิดโดยกิเลส มันสกปรก ! พอ
มันสกปรกแล้วเราจะทำอะไรมันก็เอามือที่สกปรกนั้นไปหยิบของสกปรก มันก็จะ
สกปรกเรื่อยไป.. เรื่อยไป.. เรื่อยไป.. เพราะมือมันสกปรก !

จิตใจมีวิชาอยู่ที่นี่ คือมันมีกิเลสอยู่ พลังงานก็เป็นพลังงานนั้นแหละ พลังงานก็
เต็มไปด้วยวิชา เพราะอะไร “เพราะมันเป็นอุปกิเลส”

“จิตเดิมแท้ที่ส่องใส” ความส่องใส ความใสสว่างนี้เป็นอวิชาทั้งนั้นแหละ พอมันเป็นอวิชาออกมา มันก็มีความสกปรกของมัน แล้วเราพุทโธ พุทโธ พุทโธ คือเราจะเปลี่ยนพลังงานอันนี้ไง ถ้าคำบริกรรมนี่คือเปลี่ยนพลังงานนี้

เราจะบอกว่า ความจริงนี้ต้องการความสงบของใจ ต้องการให้พลังงานอันนี้มันสะอาดชั่วคราว นี่มันสกปรกแล้วมันจะสะอาดได้อย่างไร คู่มืออย่างเช่นน้ำที่สกปรก แล้วเขารีไซเคิลน้ำได้อย่างไร โรงงานที่เขาปล่อยน้ำเสียออกมา แล้วเขาเก็บไว้ในบ่อน้ำเสียของเขานี้ เขาทำอย่างไรให้น้ำเสียนั้นเป็นน้ำสะอาดได้

พุทโธ พุทโธ พุทโธนี้มันเหมือนกัน พุทโธ พุทโธ พุทโธ ที่นี้คำว่าพุทโธ นี้เขาบอกว่าคำบริกรรมของใครละ คำบริกรรมของใคร.. คำบริกรรมไม่เหมือนกัน ต้องคิดบริกรรมใหม่ ต้องคิดนิมิตใหม่

เราจะบอกว่า “คนไม่เป็นก็สอนไม่ได้หรอก” ผู้ถามนี้ให้ถามจนตาย ถามจนตายไปเลยนะ เพราะอะไร เพราะมันถามมาจากอวิชา ถามออกมาจากความไม่รู้ ถามออกมาจากความหลงสงสัย

ผู้ถามนี้จะหายสงสัยได้เลย ถ้าผู้ถามพุทโธ พุทโธจนจิตสงบ พอจิตสงบแล้วจิตมันตั้งมั่นของมัน มันจะรู้เลยว่า “อ้อ ! จิตสงบมันเป็นอย่างนี้.. จิตไม่สงบมันเป็นเพราะเหตุนี้”

พอคำว่าจิตสงบ เห็นใหม่ “นี่กรรมฐาน ๔๐ ห้อง คือความสงบ ๔๐ วิธีการนี้อะไรถูก” ความสงบของพระพุทธเจ้า ๔๐ วิธีการนี้อะไรถูก

เพราะ ! เพราะคำบริกรรมอะไรต่างๆ นี้ คำว่ามีคำบริกรรมคือจิตมันต้องอาศัยสิ่งนั้น เพื่อให้จิตมันสงบเข้ามา แต่ถ้าเวลามันคิดนะมันคิดต่อเนื่อง.. คิดต่อเนื่อง คิดต่อเนื่องไป เห็นใหม่ นี่พอกคิดต่อเนื่องไปแล้วมันมีอารมณ์

คู่มืออย่างเช่นหลวงตาท่านบอกว่า อ่านธรรมะนี้มันเป็นประโยชน์ อ่านนิยายประโลมโลก เรามีรักมีชัง มีอิจฉาริษยา มีได้ประโยชน์ โอ้อโฮ.. อ่านแล้วมันตื่นตื่น เห็นใหม่ อารมณ์ความรู้สึกของคนนี้เป็นแบบนี้ เดี่ยวกำไรขาดทุน เดี่ยวเกลียดเดี๋ยวชัง “นี่มันเป็นอารมณ์โลก ! มันเป็นอารมณ์โลก”

ที่นี้เราเปลี่ยนจากอารมณ์เกลียดอารมณ์ชัง อารมณ์อิจฉาร้อน อารมณ์อะไร
ต่างๆ นี้ ให้อารมณ์เป็นกลาง

“อารมณ์พุทโชนี้ คือพุทธานุสติ ให้ระลึกถึงพระพุทธเจ้า” พุทโธ พุทโธ พุท
โธ นี้ใจคำบริกรรม

แล้วจะเปรียบว่าคำบริกรรมนี้ใครดีกว่าใคร... มันไม่มีใครดีกว่าใครหรอก ! “คำ
บริกรรมก็คือคำบริกรรม”

แล้วที่ว่า “ต้องอิงบริกรรม ต้องอิงนิมิต” เราอยากรู้ว่าคนที่ทำความสงบโดยที่ไม่
อิงนิมิต ไม่อิงบริกรรมนี้มันมาจากที่ไหน อยากรจะคุน้ก

อย่างเช่นว่าปัญญาอบรมสมาธินี้ คือเราใช้ปัญญาตรึกในธรรม เราใช้ความคิดตรึก
ในธรรมนี้มันก็มีสติปัญญาใคร่ครวญเข้ามา มันก็เป็นการริ่ไซ่เกิ้ลน้ำเหมือนกัน มันก็
ต้องการทำความสงบของใจ

“เวลาทำความสงบคือพลังงานมันสงบ ! พลังงานตัวนั้นสะอาด” แต่พลังงานมัน
สะอาดเพราะเหตุใด พลังงานนี้มันปล่อยความคิดได้ไหม

“ธรรมชาติของสามัญสำนึกนี้ พลังงานปล่อยความคิดไม่ได้” พอเราขยับนี้
ความคิดจะตามมาเลยใช่ไหม แต่บางทีเราเหม่อเราเผลอเผลอ เห็นไหม นี้เขาถึงบอกว่า
“เผลอปั๊บสติมาเอง เผลอปั๊บสติมาเอง”

เราอยู่ พลังงานของจิตนี้บางทีเราเหม่อลอยหรือเราเผลอๆ อันนั้นเป็นสมาธิใหม่
... ไม่เป็นหรอก ! แต่ทำไมความคิดมันหยุดล่ะ ความคิดมันหยุดได้ เวลาเราเผลอมี
ความคิดใหม่ ไม่มีหรอก ความเผลอนี้มันไม่เป็นความคิด แต่มันก็ไม่ใช่สมาธิ เพราะเรา
ไม่มีสติควบคุมใจ

ถ้าเราจะพูดโดยหลักโดยวิทยาศาสตร์ว่า ความคิดเกิดจากจิต ความคิดหยุดไม่ได้
นี่... ไม่ใช่ ! ความคิดนี้โดยสามัญสำนึกมันเป็นสัญชาตญาณ พอตอนรู้สึ่กตัว พอไหวปั๊บ
ความคิดมาแล้ว “เขาเรียกเสวยอารมณ์ใจ”

พอมันไหว่นี้มันเหมือนสัญชาตญาณ เห็นไหม สัญชาตญาณของคน เวลาตกจากที่สูง หรือเวลาทำอะไรนี่เราจะรีบหลบโดยสัญชาตญาณ มีหมากัดคนะ อู้อู.. รีบผลักไปเลย โดยสัญชาตญาณ

จิต.. มันมีสัญชาตญาณของมัน พอมันเพลินี่เหมือนมันสงบตัวอยู่ แต่พอมันขยับนี้สัญชาตญาณมันมาแล้ว ความคิดมาแล้ว มันไปพร้อมกัน

ฉะนั้นมันจะเป็นสมาธิไม่ได้เลย สมาธิจะเป็นสัมพลันตกมาใส่ทำนี่ไม่มีหรอก ! สมาธิมันต้องเกิดจากการกระทำ เกิดจากการฝึก ฝึกด้วยอะไร ฝึกด้วยสติ สติคืออะไร บริกรรมพุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ หรือใช้ปัญญาอบรมสมาธิ

พอใช้ปัญญาอบรมสมาธินี้ นี่เพราะเขาถามไง เขาถามเองว่า “มันต้องอิงนิมิตใหม่ อิงปริกรรมใหม่ อิงอะไรใหม่ ทำไมครูบาอาจารย์บางองค์สอนอย่างนั้น กลุ่มนั้นสอนอย่างนั้น กลุ่มนี้สอนอย่างนี้”

มันเน้นง่ายๆ เลย “อาจารย์เป็น กับอาจารย์ไม่เป็น” ถ้าอาจารย์เป็นนะ อย่างเช่น หลวงปู่มั่น กับหลวงตานี้ ท่านสอนได้สบายมากเลย อะไรก็ได้มาเถอะ

มันเหมือนหมอกับหมอเถื่อน หมอเถื่อนนี่เขามีสูตรสำเร็จของเขา เวลามานะ พอมาแล้วเขาก็ฉีดยา ฉีดยาของเขา เตตรา (tetracyclin) ตลอคไป แต่ถ้าหมอปกตินะ เวลาคนไข้มาเขาจะวินิจฉัยคนไข้แล้วแต่คนไข้ เราถึงบอกว่าไอ้คำปริกรรมหรือไอ้ต่างๆ นี่มันอยู่ที่หมอเป็นหรือไม่เป็น

เราจะบอกว่า เรานั้นประจำเห็นใหม่ ว่า “หลวงปู่มั่นท่านสอนพุทโธ... ครูบาอาจารย์เราก็อสอนพุทโธ” แต่หลวงปู่มั่นท่านสอนหลวงปู่อ่อนไม่ให้ปริกรรมพุทโธ ให้ปริกรรมยาวๆ ไว้ เพราะว่ามันจะตกวงค์ง่าย นี่ครูบาอาจารย์ท่านดูความจำเป็น

แต่พุทโธมันก็เหมือนกับสายสามัญ เวลาเรามีการศึกษามา สายสามัญนี่เป็นพื้นฐาน “พุทโธนี่เป็นพื้นฐาน”

ฉะนั้นที่เขาบอกว่า “ทำไมถึงต้องอิงปริกรรม ทำไมถึงต้องอิงนิมิต”

คำว่าอิงบริกรรมหรืออิงนิมิต... จิตนี้เป็นนามธรรม อย่างเช่นเราเลี้ยงเด็กหรือเรา จะดูแลเด็ก เห็นไหม มันมีพี่เลี้ยงดูแลเด็ก แต่จิตของเราเนี่ยมันไม่มีใครดูแล จิตของเราเนี่ย มันเป็นเด็ก แล้วเด็กเนี่ยมันต้องเลี้ยงตัวของมันเอง “จิตนี้ต้องเลี้ยงจิตด้วยตัวเอง” ครูบา อาจารย์แค่คอยชี้แนะเท่านั้น

ฉะนั้นจิตนี้มันต้องเลี้ยงตัวเอง มันถึงโตขึ้นมา ไม่ใช่เกิดเป็นโอบปาติกะณะ เกิด มาก็เป็นเทวดาเลย ไม่ต้องให้ใครเลี้ยง เพราะมันเกิดมาก็โตเลย

แต่จิตนี้มันไม่ใช่ ! จิตนี้มันเกิดมาโดยมนุษย์ สามัญญ์สำนักของมนุษย์เนี่ยมันเกิดมา เป็นทารก มันโตขึ้นมา แต่คูสิเด็กอายุ ๗ ขวบเป็นพระอรหันต์ นี่จิตนี้สุดยอดเลย เพราะ คำว่าเป็นพระอรหันต์ได้นะ มันต้องมีภาวนามยปัญญา มันต้องมีอรัหัตมรรค มันต้องมี ปัญญาขั้นของพระอรหันต์ มันถึงเป็นพระอรหันต์ได้

ฉะนั้นจิตนี้ถ้ามันอย่างนั้นอยู่ ถ้ามันจะเลี้ยงตัวเอง ถ้าเราจะมีสติปัญญา ก็เราต้อง พยายามดูแลตัวเราขึ้นมา ฉะนั้นถ้าต้องดูแลตัวเองขึ้นมา เวลามันทำอะไรไม่ได้ มันก็ต้อง บังคับให้กำหนดพุทโธ พุทโธ พุทโธ มันง่ายที่สุดใจ

พอง่ายที่สุดแล้วนี่ ครูบาอาจารย์ท่านบอกว่า ถ้าทำอย่างนี้แล้วมันมาได้ แล้วถ้า พุทโธไปแล้ว เวลาใครมีปัญหาพุทโธเราก็ค่อยมาแก้ไขกันเอาเอง แต่ถ้าพุทโธไม่ได้ ก็ให้ กำหนดให้มันเห็นกระดูก หรือเห็นสิ่งใดเพื่อให้มันเกาะไว้

คำว่าเกาะไว้ คือจิตมันสืบต่อ นาโนเห็นไหม คือมันจะต่อเนื่อง นาโนคือมันทับ ซ้อนกัน มันจะประกอบให้มันเป็นวัตถุขึ้นมา

จิตนี้มันเป็นนามธรรมนึกเดียว... พุทโธ พุทโธ พุทโธ แล้วเราก็ตั้งสติไว้เรื่อยๆ ตั้งสติไว้เรื่อยๆ มันจะเป็นไปได้ แต่เราขอให้มีความขยันหมั่นเพียร

นี่พูดถึงว่าทำไมต้องเน้นนิมิต ต้องเน้นคำบริกรรม

ทีนี้คำถามขั้นต่อไปที่ว่า สมัยก่อนครูบาอาจารย์เป็นกลุ่มๆ เขาว่ากันไป ครูบา อาจารย์ที่ว่านี่เราเน้นอันเดียว “คือเป็นและไม่เป็น”

ถ้าครูบาอาจารย์ที่ไม่เป็นนะ มันจะอ้างอิง สร้างนิยายธรรมะ แล้วก็มีนิยายนะ จะสร้างเรื่องขึ้นมาเลยนะ “เอ็งจะต้องมีความคิดอย่างนั้นนะ ขึ้นหลังเสือขึ้นหลังช้างนะ ขึ้นภูเขานะ แล้วไปลงเหว เอ็งถึงจะได้สมาธิ”

ถ้าครูบาอาจารย์ไม่เป็นเขาจะสร้างนิทาน เขาจะสร้างเรื่อง ด้วยจินตนาการ ด้วยความเห็นของเรา ถ้าเราจินตนาการแล้วมันตกผลึกไปอย่างนั้นปั๊บ ก็เอาตรงนั้นมาเป็นแบบอย่าง มาเป็นวิธีการสอน

อย่างนั้นมันไร้สาระ ! ไร้สาระ ! มันไร้สาระตรงไหน ไร้สาระที่ว่า พระพุทธเจ้าบอกว่า “กรรมฐาน ๔๐ ห้อง... โดยหลักนี้กรรมฐาน ๔๐ ห้อง ก็เท่านั้นแหละ !” พระพุทธเจ้าควบคุมไว้หมดแล้ว

นี่ถ้าเป็นนะ คุณฟังอะไรก็ได้ ฟังเป็นฉานก็ได้ คำว่าฟังเป็นฉานนี้หมายถึงว่า จิตดวงนี้เคยเป็นฤทธิชีไพรมา จิตดวงนี้เคยเป็นนักพรตมานาน แล้วจิตดวงนี้จะมาทำอย่างอื่นนี้มันคัดค้านกับพันธุกรรมทางจิตโดยดั้งเดิม ถ้าคัดค้านกับพันธุกรรมทางจิต

ถ้าจิตนี้เขาเคยเป็นฤทธิชีไพรมา ถ้าให้เขาฟังกลอนนี้มันจะตรงกับพันธุกรรมของเขา ถ้ามันตรงกับพันธุกรรมของเขา เขาจะทำของเขาได้สะดวก ถ้าเขาทำได้สะดวกปั๊บ แล้วเราเป็นอาจารย์ที่เป็นไซ้ใหม่ หมอที่เป็นอยู่แล้วนี่ไม่เคยกลัวอะไรเลย พอมันฟังเป็นฉาน พอฉานมันเกิดความสงบขึ้นปั๊บ ฉานนี้มันจะส่งออก ฉานมีพลังของมัน ถ้าฉานมีการส่งออก เรารู้อะไร

คุณอย่างเราเป็นช่างรถไซ้ใหม่ เราเป็นนายช่างใหญ่ซ่อมรถ นีรถที่มีกำลังแรงมาก มันวิ่งทีหนึ่ง เวลาเหยียบคันเร่งนี้มันขึ้นทีหนึ่ง ๒๐๐-๓๐๐ กิโลเมตรก็มี แต่ไอรถไปเก ขึ้นถึง ๑๐๐ กิโลเมตรนี้เครื่องมันจะหลุดอยู่แล้ว อย่างนั้นมันก็มี

นี่ก็เหมือนกำลังของจิตใจ ถ้าเครื่องรถคันนี้มันไปแค่ ๑๐๐ กิโลเมตรนะ เครื่องมันก็จะหลุดแล้ว เราก็จะบอกว่าต้องขับอย่างนี้ ขับอย่างนี้ ช่างเขาจะพิตเครื่องเขาจะดูแลเครื่องให้ระดับนี้ แล้วความปลอดภัยอยู่ในระดับนี้

แต่ไอรถพิเศษนี้มันเหยียบมิดคันเร่งที่ ๓๐๐-๔๐๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ถ้าวิ่งที่ ๓๐๐-๔๐๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง คือกำลังของเครื่องมันดีมาก กำลังของเครื่องมันแรงมาก

แล้วผู้ที่ขับนี้จะต้องมีความสามารถ ต้องมีความควบคุม ต้องมีสติปัญญาบังคับรถคันนี้ให้อยู่ในการบังคับให้ได้

จิตที่มีพันธุกรรม พันธุกรรมที่การพิจารณาญาณ โลกีย์มา เป็นฉานสมาบัติมา ถ้าจิตที่เป็นฉานสมาบัติมา เวลามันเป็นฉานสมาบัติมา มันมีกำลังของมันขึ้นมา นี่ก็เหมือนรถที่มีกำลัง พอรถมีกำลังนี้เราจะทำอย่างไร เราจะควบคุมอย่างไรให้กำลังนี้มันมาเป็นประโยชน์ในการใช้สอย

นี่ใจคนเป็นหรือไม่เป็น ทำมาเถอะ... สมาธินี้ทำมาเถอะ ใครทำอะไรก็ทำมาเถอะ เดี๋ยวจะปรับปรุงให้มันเข้ามรรคได้แหละ แต่ถ้าไม่เป็นนะ ไม่เป็นแต่เริ่มต้น โอ้อโฮ.. รถคันนี้เวลาวิ่งมานี้มันเอาหางยี่ห้อขึ้น มันเอาหลังคาโถมมานะ อู้ฮู.. มันเข้าจอดในอุ้งเรียบริ้วเลย

เอ๊ะ... ไอ้คนฟังมันถึงงั้นนะ เอ๊ะ... รถอะไรมันเอาล้อจีฟี่มานะ มันหางยี่ห้อขึ้นมาแล้วมันก็เอาหลังคาแล่นมา เอ๊ะ.. รถประเทศไหนนะ

อ้าว.. นี่ปฏิบัติทางใหม่ ปฏิบัติอย่างนี้สุดยอด !

“เป็นหรือไม่เป็น.. คำพูดนี้มันจะฟ้องหมด” คำสอนนี้มันฟ้องหมดนะ เพียงแต่พวกเรานี้เป็นผู้ปฏิบัติใหม่ เวลาครูบาอาจารย์สอนก็ชอบเชื่อฟังว่าถูกต้อง เราก็เชื่อของเราไปนะ แต่เราเสียโอกาส

ขบวนการของรถที่หางยี่ห้อวิ่งมาไม่มี รถ.. มันต้องวิ่งมาด้วยความปกติ ด้วยล้อของมันเอง แต่มันมีเร็วมีช้า มีคล่องตัวมีอึดอาด โดยจริตนิสัยของจิตมันแตกต่างกันหลากหลาย

ฉะนั้น ไอ้ที่ว่ากลุ่มใด หรือครูบาอาจารย์องค์ใดกลุ่มใด เราก็เป็นพระองค์หนึ่ง เราก็มีหมู่คณะ หมู่คณะของเราก็มี ฉะนั้นกรณีอย่างนี้เราถึงไม่อยากจะพูดไป แต่ถ้าเป็นความเห็นของเรา มันมีอยู่ ๒ อย่างเท่านั้น “คือเป็นหรือไม่เป็นเท่านั้นเอง”

ถ้าไม่เป็น.. บริกรรมอะไรก็ผิดหมด นิमितอะไรก็ผิดหมด แต่ถ้าเป็น.. บริกรรมอะไรก็ถูกหมด บริกรรมอะไรก็ถูกหมด เพราะให้บริกรรมเป็น

อย่างเช่นจะซ่อมรถ เห็นไหม ถ้านายช่างผู้ชำนาญนะ รถจะเสียหายขนาดไหนให้มาเถอะ ซ่อมได้หมดแหละ รถอะไรก็ได้ ถ้าเป็นนายช่างผู้ชำนาญ เขาแก้ไขได้ทุกชนิด รถเขาแก้ไขได้หมดแหละ แต่ถ้านายช่างที่ไม่เป็นนะ มันถอดออกมาแล้วใส่เข้าไปไม่ได้นะ อะไหล่มันเหลือ ไม่รู้จะประกอบเข้าไปได้อย่างไร

เห็นไหม มันมี “เป็นกับไม่เป็นเท่านั้นแหละ ไม่มีอย่างอื่นหรอก!”

ถาม : บริกรรมใดมีคุณอย่างไร

หลวงพ่อก : ที่นี้ “บริกรรมใดมีคุณอย่างไร” ตรงนี้ มันจะเข้าตรงนี้แล้ว ถ้าพุทโธ พุทโธนี้ บริกรรมมีคุณอย่างไร “พุท โธนี้ใช่ เป็นคำบริกรรมเหมือนกัน”

เราทุกๆ คนนี้ เห็นไหม เป็นคนที่กตัญญูกตเวที เป็นคนที่เคารพพ่อแม่ เป็นคนที่หาเลี้ยงพ่อเลี้ยงแม่ แล้วคนนั้นเป็นคนดีหรือคนเลว เราระลึกถึงพุทโธ เพราะพุทโธนี้ พระพุทธเจ้าเป็นศาสดาของเรา เราระลึกถึงพระพุทธเจ้าด้วยความที่เราระลึกถึง มันมีคุณไหม

ถ้าเราเป็นคนที่กตัญญูกตเวที เราดูแลพ่อแม่เรา แต่เราโง่งนะ เราก็ไม่รู้ว่าจะเลี้ยงพ่อแม่เราอย่างไรเหมือนกันนะ โธนี่พุทโธ พุทโธ พุทโธ คิดถึงพระพุทธเจ้านะ ถ้ามันโง่งนะมันก็ได้สมาธิเหมือนกัน

พุทโธ พุทโธต้องฉลาดด้วย พุทโธต้องมีสติด้วย พุทโธต้องควบคุมด้วย ไม่ใช่ว่าโธโธ.. ระลึกถึงพระพุทธเจ้านะ ระลึกถึงพุทโธนะ แล้วสมาธิมันจะตกใส่เท้า อย่างนั้นก็ไม่ใช่! ไม่ใช่หรอก แต่เขาถามว่า “มันมีคุณอย่างไร”

ที่นี้เราก็อ้างว่าพุทโธสุดยอด.. พุทโธสุดยอด ก็ภาวนาพุทโธกันทุกคนเลย แล้วไม่เห็นได้สมาธิสักคนหนึ่งเลย เพราะเราก็ทำไม่ถูกต้องไง

แต่ถ้าพุทโธนี้ คือเราระลึกถึงพระพุทธเจ้า มันมีประโยชน์ไหม เราระลึกถึงศาสดาเรา นี่มันเป็นคุณไหม มันก็เป็นคุณไง เพราะเราระลึกถึงพุทโธ แล้วนี่เขาบอกว่า “คำบริกรรมใดมีคุณอย่างไร”

เข้าที่ พอของมันได้ยับเข้าที่นี้มันสบายขึ้นไหม มันสบาย.. แต่มันยังไม่เข้าที่นี้มันได้ประโยชน์ไหม ไม่ได้ มันต้องพุทโธซ้ำไปไง

ที่นี้พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ .. สบาย ! เราก็อ้อ.. นี่มันสบายแล้ว อ้อ.. มันสบายแล้ว มันไปอีกไม่ได้แล้ว แล้วมันก็ตันอยู่อย่างนี้ อ้อ.. นี่มันเป็นอย่างไร ก็มันก็เกียจใจ มันไม่รู้ตัวมันไง

แต่พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธนะ “ถ้ายังนึกพุทโธได้ ต้องนึกพุทโธต่อไป .. นึกพุทโธต่อไป” พุทโธ พุทโธ จนนึกพุทโธไม่ได้ นั่นละมันเข้าที่ “นั่นละสมาธิแท้”

แล้วสมาธิแท้ๆอย่างนี้ละ พอมันเข้าที่นะ อ้อ.. มันรู้ตื่นนะ มันรู้ตัวตลอดเวลา เป็นสมาธิเหมือนที่หลวงปู่ชาพูด “น้ำนิ่งแต่ไหล” สมาธิมันนิ่ง แต่มีพลังงาน มีตัวตน มีความรู้สึกชัดเจน “นี่คือสมาธิ”

ไม่ใช่สมาธิแบบที่ว่า “ว่างๆ...”

“แล้วมันเป็นอย่างไรละ”

“ก็ว่างๆ...”

“แล้วเป็นอย่างไร”

“ไม่รู้... ไม่รู้... ว่างๆ”

ไม่รู้! มันว่างๆ แต่ไม่รู้! “คือน้ำนิ่งแต่ไม่ไหล”

ถ้า “น้ำนิ่งแต่ไม่ไหล” เห็นไหม คือมันมีพลังงานของมัน เราบอกสมาธินี้เหมือนใคร คือมันหมุนนะแต่นิ่ง ดูใครสิมันหมุนนะ ใครเพลาก็มันตรงมันเที่ยงนี่มันนิ่ง อ้อ.. มันหมุนเต็มที่แล้ว มันมีพลังงานไง

ฉะนั้นพลังงานอย่างนี้ พุทโธ พุทโธ พุทโธ พุทโธจนพุทโธไม่ได้ พลังงานมันนิ่ง “อันนี้คือผลของสมาธิ.. ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ”

นี่ที่ว่าข้อควรข้อระวัง... ข้อควรระวังพุทธโศ หรือใช้คำบริกรรมอะไรก็ได้แล้วแต่ว่า
คือเราต้องบริกรรมต่อไปเรื่อยๆ อย่าชะล่าใจ ถ้า ! ถ้ายังนึกได้ ถ้ายังนึกได้

ความนึกเห็นใหม่ คือความคิดนี้มันคิดออกไป ความนึกมันนึกได้ แต่มันไม่ยอม
นึกอะไร มันยังเป็นสามัญสำนึกอยู่ เพราะมันมีพลังงานกับความนึก มันยังนึกได้อยู่ แต่
เราไม่ยอมนึกไง เพราะถ้านึกแล้วมันไม่สบาย คนทำงานมันต้องออกแรงใช้ใหม่ ถ้านึกก็
เกียจมันนั่งเฉยๆ ก็จบ

พอมันนึกได้แต่มันไม่นึก อ้าว.. ทำไมถึงไม่นึกล่ะ นึกแล้วมันจะหยาบ พอไม่นึก
แล้วมันจะละเอียด แล้วหยาบ-ละเอียดนี้ใครบอกล่ะ ก็นึกเอาเอง มันนึกเอาเอง

นี่ไงข้อควรระวัง ! ข้อควรระวังในการทำสมาธิไง ถ้ามันยังนึกได้อยู่ ต้องพุทธโศ
ไปเรื่อยๆ ถ้าคิดสิ่งใดได้ ต้องคิดไปเรื่อยๆ จนกว่ามันคิดไม่ได้ พอมันคิดไม่ได้ “นี่น้ำนิ่ง
แต่ไหลอยู่” พลังงานที่มันมี เพล่าที่มันหมุนของมันคือสมาธินี้ ในสมาธิรำพึงได้ คิดได้

“นิมิตมีคุณอย่างไร” นิมิตนี่นะ ถ้าเป็นธรรมอย่างเช่นพระพุทธรูป หรือนิมิตถึง
ครูบาอาจารย์ มันมีคุณให้เรา แบบว่ามันสุขใจ มันมีปิติ

“นิมิตมีคุณอย่างไร” แล้วถ้านิมิตเห็นกาย นั่นล่ะคือวิปัสสนา เห็นกายานุปัสสนา
สติปัญญาของเขานั้นล่ะ ถ้าเห็นกายโดยจิตนะ นิมิตมันมีขั้นตอนของมัน แต่ไม่ต้องเห็น
นิมิตทั้งหมดไง

เพราะการปฏิบัติขณะมีกาย เวทนา จิต ธรรม.. พิจารณาจิต หรือพิจารณาธรรมนี้
ไม่เห็นนิมิตก็ได้ แต่ถ้าเห็นนิมิตนี้มันเป็นพันธุกรรมทางจิต เราจะย้อนไปพันธุกรรมทาง
จิตทั้งหมด เพราะพันธุกรรมทางจิตนี้มันเป็นบุญบารมีที่สร้างมาโดยของเก่า บุญบารมีที่
สร้างมาของเก่านี้ เราจะไปแก้ไขตัดแปลงมันไม่ได้

เหมือนนิสัยสันดานของคนนี้ มันเป็นนิสัยสันดาน นั่นแหละพันธุกรรม ใฮ้นิสัย
สันดานนี้แก้ไขไม่ได้ พระอรหันต์ยังแก้กิเลสได้ แต่แก้สันดานไม่ได้ พระอรหันต์แก้ไขไม่ได้
นี่คือพันธุกรรมของมัน

ฉะนั้นถ้านิมิตมันมีและเป็นประโยชน์ เห็นไหม คำว่าเป็นประโยชน์ คือเห็นแล้ว มันสลดสังเวช เห็นแล้วเป็นประโยชน์ แต่นิมิตเห็นทวดตาเห็นการเกิดการตายเห็นชาติ อย่างนี้มันไม่มีประโยชน์.. ไม่มีประโยชน์ เห็นแล้วหางมันจะชี้ โอ้โฮ.. เห็นชาติที่แล้ว เป็นกษัตริย์ อู้อู.. หางชี้แค่เลย อย่างนั้นมันไม่มีประโยชน์หรอก !

ชาติที่แล้วนะจะเป็นใหญ่โตขนาดไหน มันก็ชาติที่แล้ว ชาตินี้มันยังเป็นยากอยู่ที่นี่ ชาติที่แล้วก็เรื่องของชาติที่แล้ว มันเกี่ยวอะไรกับชาตินี้ละ ชาติที่แล้วนี้มันส่งผลมาให้เรามีบารมี ให้เรามีเขาวัวปัญญา ให้เรามีสติปัญญา นี่อันนี้เป็นบุญ !

อู้อู.. ชาติที่แล้วเป็นใหญ่โตมโหฬารนะ แล้วก็ไปคิดชาติที่แล้วนะ ไปกินชาติที่แล้วไม่ได้หรอก ชาตินี้อุดตาย

ฉะนั้นนิมิตที่เป็นประโยชน์ และไม่เป็นประโยชน์ ให้เรารับรู้ไว้ มันไม่รับรู้ไม่ได้ นะ อย่างเช่นพระพุทธเจ้า เวลาขึ้นไปเป็นพระเวสสันดร เป็นอะไรต่างๆ นี่มันผ่านมาแล้วไง ประวัติศาสตร์แก้ไม่ได้นะ อดีตชาติของเราแก้ไม่ได้ ฉะนั้นอดีตชาติมันจะเป็นอย่างไร มันก็เป็นอดีตชาติ

ฉะนั้นจะไปรู้ต่างๆ นี้ รู้แล้วก็แล้วกัน ก็เท่านั้นเอง ก็เหมือนเมื่อวานนี้มาจากไหน เมื่อวานนี้เราชื่อพระ ก. วันนี้เราเปลี่ยนเป็นชื่อพระสงบแล้ว พระ ก. ไม่เกี่ยวกับเราแล้ว วันนี้เราเปลี่ยนชื่อใหม่เป็นพระสงบแล้ว โอ้พระ ก. เอ็งกลับบ้านเอ็งไป เอ็งไม่เกี่ยว

นิมิตชาติที่แล้วหรือชาติไหนไม่สำคัญหรอก ! ไม่สำคัญเลย !

“สำคัญแต่มันเป็นพันธุกรรมนี้ทำตรงกับจิตหรือเปล่า” ตรงนี้ต่างหากละ เราอยาก รู้อยากเห็นนะ ชาติที่แล้วเป็นอะไร.. ชาติที่แล้วเป็นอะไร ชาติที่แล้วเป็นหี้ย ลิ่นสองแฉก อู้อู.. ไม่อยากเป็นเลย

นั่นละมันต้องทำไป เพียงแต่ทำให้มันตรงกับความรู้ลึก

ถาม : ๔. นิมิตข้อใด ควรระวังและเข้าใจผิดอย่างไร

หลวงพ่ : นิमितที่เข้าใจผิดก็อย่างที่ว่านี้ไง นิमितที่เข้าใจผิด อย่างที่บอกว่าเห็นเทวดา เห็นอินทร์ เห็นพรหม... เทวดานี้ละ ถ้าจิตมันเห็นนะ บางทีมันเห็นถึงเหตุการณ์อนาคต ที่อะไรจะเกิดขึ้น ให้เก็บไว้ในใจ

ครูบาอาจารย์มีนะ อย่างเช่นหลวงตาเห็นไหม ท่านบอกว่าท่านนั่งสงบไป เห็นนิมิตฟ้าขาวเดินกลับมา เดินมาต่อหน้า แล้วก็มาทำ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ รู้กันว่า ๙ พรรษาจะเป็นพระอรหันต์ นี่เห็นไหมนิमित แล้วท่านก็เก็บไว้ในใจ ไม่บอกใครเลย

ปฏิบัติไปจนครบ ๙ ปี ตัวเองเข้าใจว่า หลวงตาท่านก็บอก ท่านเข้าใจว่าครบ ๙ ปี เพราะออกพรรษาที่ ๙ แล้ว พอออกพรรษาที่ ๙ มันยังไม่ได้เป็นพระอรหันต์เลย ก็ว่า “เอ๊ะ.. นิमितนี้หลอกเราแล้ว นิमितนี้ไม่จริงแล้ว หลอกเราแล้ว”

นี่ท่านพูดเอง แล้วท่านก็ไปปรึกษากับอาจารย์กงมา อยู่ที่คถวศธรรมเจดีย์ บอกว่าจะปรึกษา เพราะคนเราถ้ามีอะไรในหัวใจนี้มันก็มีปมประเด็นนะ ไปปรึกษาหลวงปู่กงมา บอกว่าผมจะพูดอะไรให้ฟัง บอกว่านิमितมันเป็นอย่างนี้ ว่า ๙ ปีนี้มันจะสำเร็จ แต่นี่มันไม่สำเร็จแล้วละ แสดงว่านิमितผมไม่จริง

หลวงปู่กงมาท่านเป็นพระอรหันต์นะ ท่านบอกว่า ท่านพูดอย่างนั้นไม่ใช่ ๙ ปีนี้มันต้องครบเดือนธันวาคม ออกพรรษานี้มันเดือนกันยา-ตุลา มันยังไม่ครบ ๙ ปี ที่ว่าท่านออกพรรษาครบ ๙ ปีแล้วมันยังไม่สำเร็จใช่ไหม เพราะท่านยังไม่จบใจ ท่านรู้อยู่

ตอนนั้นอยู่ที่วัดคถวศธรรมเจดีย์ จิตมันใสหมดแล้ว แต่มันยังไม่จบ ก็ไปปรึกษาหลวงปู่กงมา บอกว่านี่ ๙ ปีนิมิตว่ามันจะจบ แต่นี่มันไม่จบ นิमितมันหลอกแล้ว พอบอกว่านิमितมันหลอกนะ หลวงปู่กงมานี้ท่านสุดยอด

คำว่าสุดยอดนี่นะ คือบัณฑิตคบบัณฑิต “อเสวนา จ พาลานํ ปณฺฑิตานญฺจ เสวนา” การคบบัณฑิต ได้ประโยชน์สูงสุด การคบบัณฑิต ได้พลังงานมหาศาล เพราะพอครบ ๙ ปีไม่จบ ใจมันตก ใจมันทำไปด้วยกำลังที่ไม่เต็มร้อย พอไปเจอหลวงปู่กงมา นี่หลวงตาท่านเล่าละ พอไปเจอหลวงปู่กงมา หลวงปู่กงมาบอก “ท่านเข้าใจผิดนะ ถ้า ๙ ปีมันก็ต้องครบ ๙ ปีสิ นี่มันยังไม่ครบ ๙ ปี”

นี่พอหลวงปู่ลงมาพูดอย่างนั้น เห็นไหม นี่หลวงตาท่านก็เล่านะ มันกลับมาพืดพืด พืดพืดเลยละ กำลังใจมันมาเต็มเลยละ พอกำลังใจมันมาบีบเอาอีกไง พอเอาต่อไปนะ ก็จบจริงๆ

นี่ใจคบบัณฑิต บัณฑิตให้กำลัง คำแนะนำ คำพูดที่เราคุยกันนี้แหละ มันส่งเสริม.. ส่งเสริมให้มุมานะ ให้ฮึกเหิม พอฮึกเหิมมันก็ต่อตัวเองไง ท่านเล่าเองนะ แต่เวลาท่านเล่า บางที่ท่านตัดตอนไม่ให้จบ แบบว่าไม่ให้ทั้งหมดไง เล่าเป็นช่วงๆ

ที่นี้ “นิมิตสิ่งใดข้อควรระวังและข้อไม่ควรระวัง”

ถ้านิมิตอย่างนี้ นิมิตที่ว่าเห็นอนาคตล่วงหน้า เราเห็นของเราเราก็เก็บไว้ เพราะถ้าเราไปบอกนิมิต เห็นไหม อย่างเช่นใครก็แล้วแต่บอกว่าก็ปีสำเร็จ แล้วก็นอนไม่ทำอะไรเลย คุณว่ามันจะสำเร็จไหม นิมิตมันแค่บอกนะ อยู่ที่การขวนขวาย อยู่ที่ความตั้งใจของเราทั้งนั้นแหละ

ฉะนั้นถ้านิมิตที่มันควรระวังหมายถึงว่า เห็นแล้วเราก็เก็บของเราไว้ไง เก็บเอาไว้ในใจ มันยังไม่ถึงเวลา เรายังไม่บอกใคร

คำว่านิมิต แล้วถ้านิมิตเห็นอนาคต เวลานั้นมีมีนะ มีพระหลายๆ องค์มากเลย เวลาไปรู้ไปเห็นอะไรต่างๆ แต่ ! แต่ถ้าเป็นความจริงนะ ส่วนใหญ่รู้แล้วจะเก็บไว้ในใจไม่ค่อยพูดหรอก เพราะพูดออกไปแล้วนะ เราคิดสิ เราคิดโดยเรานี้แหละ ว่าเราพูดถึงอีกมิติหนึ่งกับคนที่อยู่ในมิติปกตินี้ เขาฟังเราแล้วนี่เขาจะลั้งเลงสงสัยไหม เขาจะมองเราเป็นอย่างไร ถ้าคนมีสติสมบูรณ์นะ

เว้นไว้แต่คู่หูที่สนิทซิดเชื่อ ถ้าบอกว่ามันจะเป็นอย่างนั้น แล้วคุณว่ามันจะจริงหรือไม่จริง ถ้าบอกว่าเป็นอย่างนั้นๆ นะ เดี่ยวพอถึงเวลาค่อยพิสูจน์กัน ถ้าเป็นคู่หูส่วนใหญ่จะเป็นอย่างนั้น พระที่ปฏิบัติด้วยกันมา เขาจะบอกกัน ๒-๓ องค์ เรานี้พอบอกมาพอเพี้ยะ ! แหม ใช้ได้.. ใช้ได้ ถ้าไม่เพี้ยะ...

นี่มันอยู่ที่วงในนะ ในวงปฏิบัติเขามีกัน เขาไม่พ่ล่ำๆ ใ้พวกพ่ล่ำๆ นั่นนะ “นินยธรรมะ” มันแตงนินยแล้วใ้พวกไปฟังก็แหม.. พระพูดนี่มันต้องเชื่อนะ

แต่เราไม่เชื่อ หลวงตานั้นถ้าใครพูดกับท่านอย่างนี้ละ ท่านจะบอกเลยว่า “สติปัญญานี้ เขามีไว้เพื่อระลึกตัวเอง รู้สึกตัวเอง แล้วถ้าพูดอย่างนี้ สติมันอยู่ที่ไหน” สติของผู้ที่พูดนี้อยู่ที่ไหน ถ้าสติของผู้ที่พูดมันไม่อยู่กับตัวเอง คำพูดออกมานี้มีน้ำหนักไหม

ครูบาอาจารย์ท่านฉลาดนะ ท่านจะรู้ของท่าน คำว่า “นิมิตมีข้อควรระวังอย่างไร” ยิ่งรู้ดีขนาดไหน รู้ที่ชัดเจนขนาดไหน

อย่างเช่นใครมารู้มาดูเรานี้ เห็นว่าพรุ่งนี้เราตาย แล้วมาบอกเราได้ไหม เพราะก्योंยังไม่อยากตาย ใครนิมิตบอกว่านี่พรุ่งนี้เราต้องตายแล้ว แล้วก็มาบอกเรานะ โอ๊ย.. วันนี้เราอยู่ไม่เป็นสุขเลย

ถ้าใครเห็นว่าพรุ่งนี้เราจะตายแล้วนะ ก็เก็บไว้ในใจก่อน ถ้าพรุ่งนี้เราตายจริงนะ เออ.. นิมิตนั้นใช่ ถ้าเรายังไม่ตายนะ นิมิตนั้นผิด นิมิตที่ว่าเราตายนี้ ใอันนั้นเห็นผิด

นี่มันต้องพิสูจน์ก่อนไง ไม่ใช่เห็นแล้วมันจะเป็นไปอย่างนั้น มันไม่ใช่หรอก ! นั่นพูดถึงข้อควรระวังนะ

ถาม : ๕. ในรูปแบบที่หลากหลายแตกต่างกัน มีหลักการในการคัดกรองให้เหมาะสม แต่ละคนจริงๆ อย่างไร

หลวงพ่ : “มีข้อคัดกรอง” ใอันนี้มันฟังนี้ มันย้อนกลับมาตรงที่พระพุทธเจ้าสอนไว้แล้ว “กาลามสูตร คือไม่ให้เชื่ออะไรเลย” ถ้าเขามาบอกอะไร ให้บอกว่า “มึงกลับไปทำตัวมึงให้ดีกว่าก่อน ไม่เชื่อมึงหรอก”

ฉะนั้นสิ่งที่เราปฏิบัติกับครูบาอาจารย์นะ คือให้มีศรัทธา ศรัทธาในครูบาอาจารย์ แล้วเราพยายามประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้ได้ เราพยายามประพฤติปฏิบัติขึ้นมา

“ข้อควรระวัง กาลามสูตร ให้เชื่อพระพุทธเจ้า.. ให้เชื่อพระพุทธเจ้าก่อน แล้วเราปฏิบัติของเราไป”

ฉะนั้นในการปฏิบัติ ในวงกรรมฐานนะ ในวงครูบาอาจารย์ของเรา เห็นใหม่ เช่น หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านยืนอยู่ในที่สว่าง จำขื่อนี้ไว้ นะ อันนี้อันหนึ่ง เรามีคติของเรา แต่ทำไมสังคมไม่ค่อยเชื่อ

“ถ้าเป็นครูบาอาจารย์จริงนะ จะยืนในที่สว่าง.. ยืนในที่สว่าง ไม่มีลับลมคมใน แล้วพร้อมพิสูจน์กับความจริงทั้งหมด แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ที่ไม่จริงนะ จะยืนหลบๆ หลีกๆ ในที่เร็นลับ ในที่มีด”

มีเยอะมากเลยนะ บอกสอนเฉพาะส่วนตัวนะห้ามบอกใคร แล้วคนนี้ก็สอน ส่วนตัวนะห้ามบอกใคร ใอันนี้แบ่งแยกและปกครอง

แต่ถ้าเป็นสังฆกรรมนะ จะยืนในที่สว่าง สอนเหมือนกัน สอนให้บอกกันได้ แต่มันเป็นจริตของแต่ละบุคคล ไม่มีความลับ.. ไม่มีความลับ “ยืนในที่สว่าง”

หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเรานี้ ยืนในที่สว่าง ลูกศิษย์ลูกหานี้มีมหาศาลเลย ใครจะมาคอยทดสอบตรวจสอบ ใครจะมาเข้าพบได้ตลอดเวลา แต่ไอ้ที่ไม่ค่อยจริงนี้มันมีเฉพาะกลุ่มเฉพาะก้อน แล้วพูดซุบๆ ซิบๆ กันเฉพาะในกลุ่มว่า “อย่าบอกใคร... อย่าบอกใคร” เพราะบอกใครออกไปข้างนอกนี้ มันมีครูบาอาจารย์คอยตรวจสอบไง

คือในสังคมเรานี้ มีวุฒิภาวะที่แตกต่างหลากหลาย ถ้าออกไปในสังคม สังคมมัน พิสูจน์ตรวจสอบได้

ฉะนั้นถ้าเป็นครูบาอาจารย์นะ ท่านจะไม่หวั่นไหวกับสังคม เพราะสังคมนี้มันเป็นถึงขยะ หลวงตาว่าถึงขยะ ถึงขยะจะมาตรวจสอบอะไรเรา ตรวจสอบมาเถอะ เพราะมีงตรวจสอบดูไม่ได้หรอก แต่ยิ่งตรวจสอบมันยิ่งดีใจ

นี่เราพูดถึงความสะอาดบริสุทธิ์ ในข้อควรระวังว่าเราจะคัดกรองอย่างไร แต่ถ้าครูบาอาจารย์ของเรานะ คูสิหลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ ครูบาอาจารย์ของเรา อย่างเช่น หลวงตานี้ ท่านยืนอยู่ในที่สว่าง ตรวจสอบทดสอบ เข้าไปถามปัญหาได้ตลอดเวลา ใครจะมีปัญหานี้เคลียร์ได้ตลอดเวลา

เพียงแต่ที่เราไม่กล้าเข้าไปเคลียร์เพราะอะไร เพราะว่าท่านเป็นของจริง พอเป็นของจริงขึ้นมา ก็ว่าบางทีนี่ถ้าท่านบอกว่าท่านเป็นของจริง ท่านอยู่ในที่สว่าง ใครก็เข้ามาตรวจสอบได้ใช่ไหม ถ้าอย่างนั้นจี้หุมรา จี้หามาแห่งมันก็เข้ามาไง คือเรื่องที่ไม่เป็นเรื่องก็จะไปให้ท่านตรวจสอบ

ทีนี้ถ้าเรื่องไม่เป็นเรื่องนะ ท่าน ผลัวะ ! ผลัวะ ! ท่านตีกระเด็นตกไปเลย เพราะมันไม่จำเป็นต้องให้ท่านตรวจสอบหรอก มึงตรวจสอบตัวมึงก็ได้ มึงก็รู้อยู่แล้วว่ามึงไม่รู้เรื่อง แต่มึงจะมาถามเฉยๆ

ฉะนั้น การตรวจสอบนี้ ถ้าเป็นจริงตรวจสอบได้หมด

“นี่ข้อควรระวังหลักการในการคัดกรอง” ถ้าเอาครูบาอาจารย์เรายืนในที่สว่าง ยืนในที่แสงสปอร์ตไลท์ส่องตลอด แล้วพิสูจน์ตรวจสอบได้ตลอด “นั่นเป็นข้อเท็จจริง”

แต่ถ้ายังหลบๆ หลีกๆ นี่นะ แอบซ่อนอยู่ได้คิดอย่างนี้ มันไม่จริงหรอก ! เว้นไว้แต่ที่หลวงตาท่านพูด “ว่าพระปฏิบัติดีปฏิบัติชอบก็มีอยู่ แต่อยู่ในป่า ไม่ออกมาสังคม” อันนั้นไม่ออกมาโดยนิสสัย

ถ้าอยู่ป่าอยู่เขาไม่ออกมาในสังคมโดยนิสสัย แต่ท่านก็ไม่ได้เร้นลับ ไม่ได้ปิดกั้น เพราะไปอยู่ที่ไหนก็แล้วแต่ พระต้องบิณฑบาต พระจะมีสังคมของพระ พระไปอยู่ที่ไหนจะต้องมีบิณฑบาต ฉะนั้นจะไปอยู่ป่าไหน อยู่ที่ไหน สังคมในหมู่บ้านนั้น ในชุมชนนั้นเขาต้องรู้

ไม่มีหรอก ไม่มีที่ว่าลึบๆ ลับๆ เราได้ฟังมาเยอะนะ ไอ้ที่ว่าพูดให้ใครฟังไม่ได้นะ ต้องพูดกับเราคนเดียว ห้ามพูดกับคนอื่นนะ

อู้อู... ธรรมะอะไรมันเป็นอย่างนั้นวะ อันนั้นไม่จริงนะ

นี่พูดถึงคำบริกรรมนิมิตนะ วันนี้สมควรแล้ว เอวัง